

EGY AMFORÁHOZ.

Sötét pincében, félig homokba ásva
Kristály, nemes edény, egy amfora —
Áll időtlenül és magában, óva
Félve, őrizve évszázadok óta
Mi szíve s vére, drága óbora.

De nincs kitől, hisz' eltemette már
A pince aajtáját a kor
És egymásra dült boltjai alatt
Mindent belep a szürkeszemű por.

Nem jó a nap, hogy tükörébe nézve
Fényét miriád lángra bontsa szét
És nem jön senki jáklyával kezében
Osonva lopni, tilkon vinni szét
Mámort és tüzet szóró életét.

Nem viszik gonddal kosárba helyezve
Koszorús szolgálak, hogy rózsák között
Trónoljon drága ételek fölött
Hol dús gazda nyujt dús vendégpohárt
S isszák pohárból a tárolt napsugárt.

Nem töltögetik meg gyöngéd lánykezek
Rubint-arany és topáz serlegek
Drága ölet.
Szivárványszínben nem ragyog a lét.

Csak állsz magadban, félig homokba ásva
Időtlenül, te kristály amfora.

Pándi Hjelt Kálmán.